

"Niemand let op je littekens"

BRANDWONDENPATIËNTEN WILLEN OP KAMP

Sophie is zestien. Het is nieuwjaardag. Iemand steekt de laatste vuurwerkstokjes aan. Een kussen vat vuur, Sophie raakt verbrand. Nu, vijf jaar later is ze 21 en gaat ze mee op NBC, National Burn Camp, een kamp voor brandwondenpatiënten. Vroeger als lid, nu als leidster. Het NBC heeft geld nodig en daarom hoor je deze week op radio en tv een campagne. „Want elke eurocent telt.“

Lotte DEBROUWERE

Wat is er precies gebeurd?

Sophie: „De dag na oudjaar hadden we nog een paar vuurwerkstokjes over. Iemand trakteerde ze in de gang in brand, maar een sprong een kooltje af. Dat belandde op een groot kussen en het schoot in brand. Ik zat toen, samen met mijn broer en zus, in de kamer daarachter. We moesten dus langs de brand passeren om naar buiten te kunnen. Mijn broer en zus gingen eerst en toen ik passeerde, ben ik uitgegleden en heb ik me verbrand. Maar echt heel goed weet ik het niet meer.“

Waar ben je verbrand?

„Mijn arm was verbrand in de derde graad, dus die was eigenlijk warts verkooled. Mijn gezicht en mijn schouders in de tweede

graad. Alles is goed hersteld. Na een paar maanden verdwenen de blaren op mijn gezicht en schouders, maar de arm bleef verninkt. Ze hebben dan vel van mijn bovenbeen genomen en dat op mijn arm getransplanteerd. Ik heb twee weken in het ziekenhuis gelegen.“

Zie je er nog iets van?

„Enkel nog op mijn arm, maar ik vind het best wel goed gedaan hoor. In het begin zat ik er nauwelijks mee dat mijn voorhoofd en kaken toegetakeld zouden blijven. Ik durfde ook niet te veel met mijn arm bloot te lopen of te zwaaien. Maar toen ik zes maanden later meeging op kamp, kwam het besef dat ik veel geluk heb gehad.“

Schrok je zelf van de andere brandwondenpatiënten?

„Nee, ik besefte onmiddellijk

©RR

dat ik geluk had gehad. Ik was blij dat ik ook met andere patiënten kon praten. Alleen zij wisten wat die pijn precies is, hé. Als gewone mensen me vragen wat ik aan mijn arm heb, antwoord ik vaak heel kort, maar als je tussen andere brandwondenpatiënten zit, vertel je veel sneller jouw verhaal. Je durft ook samen te zitten, zwemmen bijvoorbeeld, niemand die op je littekens let.“

Kijken mensen dan niet raar als julle samen zijn?

„Ja, mensen kunnen heel lelijk kijken en echt maar ons staren. De

©MFE

„Toen ik op kamp ging met andere brandwondenpatiënten, kwam het besef dat ik veel geluk heb gehad“, zegt Sophie.

Zij zijn dat na al die jaren al gewoon en als mensen je dan nog aanstaren, is dat vervelend. Maar in groep ben je samen sterk.“

Alle hulp welkom

De Belgische Brandwonden Stichting wil geld verzamelen om jonge brandwondenpatiënten op kamp te kunnen sturen. „Je buurtmeisje is niet verbrand hé. Je komt niet zo vaak medelogenoten tegen, dan zijn zo'n kampen handig om je ervaringen te wisselen“, aldus Sarah Hendricx, voorzitter van NBC. „Vragen als 'hoe reageerde je liet erop of heb jij plaatselijke chirurgie gehad' kan je op zo'n kamp gemakkelijk stellen.“ De organisatie draait op vrijwilligers en dat is

niet gemakkelijk: „Zo'n kamp vraagt een hele organisatie. We kunnen gelukkig minibuses krijgen van garages, maar we moeten vaak op vrienden en familieleden rekenen om een handje te helpen. Het zou fijn zijn dat we wat geld in het laasje krijgen om alles goed te blijven organiseren.“ Daarom start de Belgische Brandwonden Stichting een campagne om fondsen te werven.

Meer info? www.brandwonden.be
Geld geven? 734- 01 234 56- 81